

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce Š. d. s., spol. s r. o.**, zastoupeného JUDr. Marcelou Neuwirthovou, advokátkou se sídlem Dělnická 1a/434, Havířov - Město, proti **žalovanému Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 11. 2001 čj. 580/598A/008/A-20/2001 a 580/598B/008/A-20/2001,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 11. 2001, čj. 580/598A/008/A-20/2001, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ostrava ze dne 6. 8. 2001, čj. 9/OH/5608/01/Mat, jímž byla žalobci podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona č. 125/1997 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“; zrušen zákonem č. 185/2001 Sb. – pozn. soudu) uložena za porušení § 3 odst. 4 zákona o odpadech pokuta ve výši 100 000 Kč, a toto rozhodnutí jako správné potvrzeno. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že přezkoumáním podkladů pro rozhodnutí i znalostí situace na místě samém byla shledána řada významných důvodů pro potvrzení rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že není sporu o tom, že žalobce nakládal se směsí hutních strusek a hutních sutí a toto nakládání podléhalo režimu zákona o odpadech, v daném

případě § 3 odst. 4 zákona o odpadech, neboť směsi hutních strusek a hutních sutí lze zařadit pod katalogová čísla odpadů č. 100201 a 100202. Již z původu a popisu odpadů vyplývá, že nebyly v souladu s označením „ekologicky nezávadná suť“, jak bylo požadováno v územním rozhodnutí. V další části odůvodnění se žalovaný zabýval tím, zda prostor „pískovny S.“ byl legálně vymezen k ukládání odpadu a uvádí, že rozhodnutím stavebního úřadu Obecního úřadu S. ze dne 14. 10. 1994, čj. Výst. 1767/94-Ga, bylo vydáno územní rozhodnutí o využití území pro „zřízení těžby písku na pozemku parc. č. 1504 v kat. území S.“ s tím, že po ukončení těžby měla být provedena rekultivace pozemku. Povolení pro využívání nevýhradního ložiska bylo vydáno rozhodnutím Oblastního báňského úřadu ze dne 2. 11. 1994, čj. 5839/1994-511.4/Ing.N/Hu, a to pouze pro pozemek parc. č. 1504/2 v kat. území S.; pro ostatní pozemky v areálu „pískovny S.“ nejsou podle sdělení žalovaného plány využití ložiska k dispozici. Žalovaný uvedl, že dne 19. 1. 1998 bylo stavebním úřadem Obecního úřadu S. vydáno územní rozhodnutí čj. Výst. 2446/97-Ga, jež mělo nahradit rozhodnutí ze dne 14. 10. 1994, čj. Výst. 1767/94-Ga. Toto rozhodnutí však bylo v rámci autoremedury pro nezákonnost zrušeno a následný pokus o pokračování správního řízení ztroskotal, pročež bylo správní řízení rozhodnutím stavebního úřadu Obecního úřadu S. ze dne 22. 11. 1999, čj. Výst. 914/98/Pa, zastaveno. V účinnosti pak zůstalo územní rozhodnutí ze dne 14. 10. 1994, čj. Výst. 1767/94-Ga, jež však vykazuje řadu právních vad, je neurčité a málo srozumitelné, avšak protože již uplynula lhůta tří let od nabytí právní moci rozhodnutí, nelze do rozhodnutí zasáhnout postupem podle § 65 spr. ř. a je nutné považovat jej ve vazbě na rozhodnutí Oblastního báňského úřadu ze dne 2. 11. 1994, čj. 5839/1994-511.4/Ing.N/Hu, za platné. Ani tento stav však podle žalovaného neodůvodňoval legálnost ukládání odpadů v dané lokalitě. Žalovaný uvádí, že těžební činnost v prostoru „pískovny S.“ byla prováděna v rozporu se zvláštními předpisy, neboť pozemky zasypávané odpady byly stálou součástí zemědělského půdního fondu. Nedořešení vynětí pozemku parc. č. 1504/2 v kat. území S. a všech dalších dotčených pozemků ze zemědělského půdního fondu je překážkou legálního využití území k těžbě písku a následnému ukládání odpadů. Žalovaný dále uvedl, že v důsledku toho, že žalobce prováděl na pozemcích spadajících do zemědělského půdního fondu ukládání odpadů formou jejich zneškodnění, byly závažně porušeny zájmy ochrany zemědělského půdního fondu. V daném případě se nemohlo jednat o místo určené ke zneškodňování odpadů ani k likvidaci lomu, neboť ani lom nemohl vzniknout pro nevypořádání se s otázkou ochrany zemědělského půdního fondu podle zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů. K námitce žalobce, že činnost prováděl pouze na pozemku parc. č. 1504 v kat. území S. v souladu s územním rozhodnutím ze dne 14. 10. 1994, čj. Výst. 1767/94-Ga, žalovaný uvedl, že tato parcela byla teprve později rozčleněna na čtyři parcely; bez ohledu na situační pozici parcely se však odpady neměly do areálu „pískovny S.“ vůbec dostat, neboť zde nebyly legální předpoklady k jejich ukládání. Žalovaný uvedl, že žalobce neměl právní důvod k tomu, aby mohl zneškodňovat odpady v uvedené lokalitě; v daném případě se pak jednalo o ukládání odpadů za účelem jejich zneškodnění pod záminkou rekultivace lomu. Žalovaný uvedl, že pokuta byla stanovena v dolní hranici zákonného rozpětí, neboť se jednalo o nakládání s odpadem z kategorie „ostatní“; bylo rovněž přihlédnuto k situaci žalobce, jenž nebyl pronajímatelem „pískovny S.“ dostatečně informován o komplikovanosti probíhajících řízení; tato skutečnost jej však nemůže zprostit uložení sankce.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 11. 2001, čj. 580/598B/008/A-20/2001, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ostrava ze dne 9. 8. 2001, čj. 9/OH/5710/01/Mat, jímž bylo žalobci vydáno rozhodnutí o stanovení podmínek a lhůty pro zjednání nápravy podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech. Předmětem podmínek a lhůt pro zjednání nápravy bylo zastavení navážení odpadů na parcely p. č. 1496 (1201/1, 1202/1, 1203/3), sloučených do 1504/1, 1504/2, 1504/5, 1723, 1724, 1725/1, 1747, 1748, 1749, 1750, 1817/1 v kat. území S. v termínu nabytí právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný shrnul

skutkový stav obdobně jako ve výše uvedeném rozhodnutí a uvedl, že žalobce nevycházel při svém jednání z relevantních povolení a nedisponoval právním důvodem k tomu, aby mohl v dané lokalitě nakládat s odpady.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu k Vrchnímu soudu v Praze, v níž označil obě rozhodnutí žalovaného za nezákonná. Žalobce uvedl, že rozhodnutí vycházejí ze závěru, že žalobce zneškodnil odpad mimo místo k tomu určené a tím byly dotčeny v rozhodnutí vyjmenované parcely. Žalobce připouští provádění rekultivačních prací v kat. území S., a to v souladu s územním rozhodnutím stavebního úřadu Obecního úřadu ve S. ze dne 14. 10. 1994, čj. Výst. 1767/94-Ga. Žalobce sděluje, že činnost prováděl pouze na pozemku parc. č. 1504 v kat. území S.; o tom, že se tak dělo i na jiných místech, neexistuje podle něj relevantní důkaz. Dále žalobce uvedl, že ve správním řízení nebylo prokázáno závažné porušení morfologie krajiny. Žalobce přitom přistupoval k odběru hutních strusek a hutních sutí od T. ž. jako k výrobku, nikoliv k odpadu; tento materiál byl navíc schválen rozhodnutím Okresní hygienické stanice z Karviné ze dne 27. 5. 1999, jež doporučila využívat materiál pro rekultivační stavby v okrese Karviná. Žalobce dále namítá porušení § 32 odst. 1 spr. ř. ze strany správního orgánu prvního stupně, neboť jím byl nedostatečně zjištěný skutkový stav; v opačném případě by bylo prokázáno, že žalobce činnost vykonával pouze na parcele č. 1504 v kat. území S., a to podle zákonného územního rozhodnutí. Z uvedeného je podle názoru žalobce nepochybné, že správní orgán v napadených rozhodnutích vycházel z nesprávně zjištěného skutkového stavu, na základě čehož vyvodil nesprávný právní názor. Proto žalobce navrhuje, aby byla žalobou napadená rozhodnutí žalovaného zrušena a žalobě přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě sdělil, že souběžně byla vedena další správní řízení spočívající v naplnění stejné skutkové podstaty správního deliktu, a to s panem R. W. a společností A. spol. s r. o., neboť také tyto subjekty realizovaly ukládání odpadů do areálu „pískovna S.“. K jednotlivým žalobním bodům žalovaný uvedl, že v obou napadených rozhodnutích byly podrobně uvedeny důvody rozhodnutí s tím, že žalovaný i správní orgán prvního stupně se podrobně zabývaly skutečností, zda areál „pískovny S.“ byl místem určeným ke zneškodnění, popř. využití odpadů ve smyslu § 3 odst. 4 zákona o odpadech. Vzhledem ke komplikovanosti situace ohledně územních rozhodnutí a vazby na rozhodnutí Okresního báňského úřadu žalovaný odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí.

Žalovaný popírá, že by v rozhodnutí užil zmínku o „závažném porušení morfologie krajiny“, pouze citoval z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K námitce žalobce týkající se použitého „materiálu“ či „výrobku“, který žalobce nepovažuje za odpad, žalovaný uvádí, že dotazem na T. ž. bylo zjištěno, že uvedený materiál není výrobkem, ale odpadem využitelným např. při rekultivačních pracích. Žalovaný uvedl, že smlouvu žalobce s T. ž. nemá k dispozici, neboť její předložení je fakultativní, ale z ostatních smluv, jež má žalovaný k dispozici vyplývá, že si smluvní strany v rámci závěrečných ustanovení ujednaly, že vztahy smlouvou neřešené podléhají režimu zákona o odpadech. Žalovaný uvádí, že sporným bodem je fakt, zda se v dané věci jedná o odpad či nikoliv a zda ho bylo možno legálně použít v areálu „pískovny S.“. Podklady přitom svědčí pro to, že věc byla odpadem. Žalovaný rovněž nesouhlasí s obecně formulovanou námitkou žalobce týkající se porušení § 32 odst. 1 spr. ř. a uvádí, že oběma orgány bylo shromážděno dostatečné množství důkazů a argumentů prokazující nelegálnost činnosti žalobce a proto je uložení pokuty za porušení zákona o odpadech důvodné. Žalobce vyvíjel činnost při nakládání s odpady ve velkém rozsahu a na právně nedostatečně zjištěných základech. Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 14. 10. 1994 bylo stavebním úřadem Obecního úřadu ve S. vydáno územní rozhodnutí o využití území čj. Výst.1767/94-Ga pro zřízení těžby písku na pozemku parc. č. 1504 v kat. území S.s tím, že po ukončení těžby bude v areálu provedena rekultivace pozemku ekologicky nezávadnou sutí z T. ž. a zalesnění.

Dne 2. 11. 1994 bylo Obvodním báňským úřadem v Ostravě vydáno rozhodnutí čj. 5839/1994-511.4/Ing.N/Hu, jímž byla povolena těžba nevyhrazeného nerostu – písku a štěrkopísku - v „pískovně S.“.

Dne 19. 1. 1998 bylo stavebním úřadem Obecního úřadu ve S. vydáno územní rozhodnutí čj. Výst. 2446/97-Ga o využití území pro provedení těžby písku a následné rekultivace na pozemcích p. č. 1496, (1201/1, 1202/1) sloučených do 1504/1, 1504/2, 1504/5, 1723, 1724, 1725/1, 1747, 1748, 1749, 1750 a 1817/1 v kat. území S. s tím, že toto rozhodnutí nahrazuje územní rozhodnutí ze dne 14. 10. 1994 čj. Výst. 1767/94-Ga. V odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že pozemky mají být využívány k těžbě písku a následné rekultivaci a stavby na nich mohou být zřízeny pouze se souhlasem stavebního úřadu.

Dne 18. 2. 1998 bylo stavebním úřadem Obecního úřadu S. vydáno rozhodnutí čj. Výst.159/2446/98-Ga o odvolání proti územnímu rozhodnutí čj. Výst.2446/97-Ga ze dne 19. 1. 1998, jímž bylo původní rozhodnutí změněno s tím, že pozemky parc. č. 1496, (1201/1, 1202/1) sloučené do 1504/1, 1723, 1725/1 v kat. území S. nejsou součástí územního rozhodnutí ze dne 19. 1. 1998, čj. Výst. 2446/97-Ga.

Dne 21. 8. 1998 bylo referátem regionálního rozvoje Okresního úřadu v Karviné vydáno rozhodnutí čj. RRR-2076/1781/98-Sk, jímž bylo rozhodnuto mimo odvolací řízení o zrušení rozhodnutí stavebního úřadu Obecního úřadu S. ze dne 18. 2. 1998, čj. Výst. 159/2446/98-Ga, s odůvodněním, že rozhodnutí je nezákonné, neboť před jeho vydáním nebyl vyžádán souhlas účastníků řízení s vyhověním odvolání.

Dne 28. 9. 1998 bylo referátem regionálního rozvoje Okresního úřadu v Karviné vydáno rozhodnutí o zastavení řízení o přezkumu rozhodnutí ze dne 19. 1. 1998, čj. Výst. 2446/97-Ga. V odůvodnění okresní úřad uvedl, že vzhledem ke zrušení rozhodnutí ze dne 18. 2. 1998 čj. Výst. 159/2446/98-Ga bude pokračováno v odvolacím řízení proti rozhodnutí ze dne 19. 1. 1998 čj. Výst.2446/97-Ga s tím, že toto rozhodnutí není pravomocné a proto jej nelze přezkoumat postupem podle § 65 a násl. spr. ř.

Dne 22. 11. 1998 bylo stavebním úřadem Obecního úřadu S.vydáno rozhodnutí čj. Výst. 914/98/Pa o zastavení územního řízení o využití území, neboť navrhovatel R. W. nedoplnil na výzvu správního orgánu návrh o požadované údaje a podklady.

Dne 12. 12. 2000 vydala Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ostrava, rozhodnutí čj. 9/OH/8322/00/Mat, jímž byla žalobci uložena podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení § 3 odst. 4 zákona o odpadech tím, že směs odpadů katalogových čísel 100201 a 100202 byla využita a zneškodněna na rekultivační stavbě „pískovna S.“, přičemž tato stavba není určena k využití a zneškodňování uvedeného odpadu.

Dne 12. 12. 2000 vydala Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ostrava, rozhodnutí čj. 9/OH/8325/00/Mat o stanovení podmínek a zjednání nápravy podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech, jímž bylo žalobci uloženo zastavit bezodkladně navážení odpadů na lokalitu „pískovny S.“ a dále do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí projednat s příslušným stavebním úřadem způsob odstranění nelegálně uloženého odpadu a rekultivaci dané lokality.

Dne 18. 4. 2001 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí čj. 580/140/0085/A-20/2001, jímž bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně čj. 9/OH/8322/00/Mat zrušeno a věc vrácena tomuto orgánu k dalšímu řízení.V odůvodnění žalovaný uvedl, že při posouzení shromážděných podkladů se správní orgán dopustil pochybení a při formulaci rozhodnutí vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu a vyvodil chybné závěry.

Dne 18. 4. 2001 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného čj. 580/141/008/A-20/2001, jímž bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně čj. 9/OH/8325/00/Mat zrušeno a věc vrácena tomuto orgánu k dalšímu řízení. V odůvodnění žalovaný uvedl, že ve výroku ani v odůvodnění není blíže specifikována oblast v rozhodnutí označovaná jako „pískovna S.“. Dále nebyla v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně hodnocena vazba žalobcova ukládání odpadů do dané lokality na existenci územních rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že výrok rozhodnutí se opírá o chybnou argumentaci příčin realizace zastavení navážení odpadů. Rovněž ve věci odstranění nelegálně uloženého odpadu nebyla brána na zřetel skutečnost, že aktuální činnost je realizována na základě správní působnosti Oblastního báňského úřadu v Ostravě. Dále žalovaný uvedl, že je třeba specifikovat, za jakých věcných a právních předpokladů mohly být ukládány odpady do areálu „pískovny S.“ a na které pozemkové parcely. Žalovaný uložil správnímu orgánu prvního stupně zjistit řádně skutkový stav a poté vyvozovat opatření pro zjednání nápravy.

Dne 6. 8. 2001 vydala Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ostrava, rozhodnutí čj. 9/OH/5608/01/Mat o tom, že se žalobci ukládá podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení ustanovení § 3 odst. 4 zákona o odpadech tím, že směs odpadů katalogových čísel 100201 a 100202 byla zneškodněna na parcelách parc. č. 1496, (1201/1, 1202/1, 1202/3) sloučených do 1504/1, 1504/2, 1504/5, 1723, 1724, 1725/1, 1747, 1748, 1749, 1750, 1817/1 v kat. území S. v období od 1. 1. 2000 do 8. 8. 2000, ačkoliv tyto parcely nejsou určeny ke zneškodňování výše uvedeného odpadu.

Dne 9. 8. 2001 vydala Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ostrava, rozhodnutí čj. 9/OH/5710/01/Mat o stanovení podmínek a zjednání nápravy podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona o odpadech, jímž bylo žalobci uloženo, aby dnem právní moci rozhodnutí zastavil navážení odpadů na parcely p. č. 1496, (1201/1, 1202/1, 1202/3) sloučených do 1504/1, 1504/2, 1504/5, 1723, 1724, 1725/1, 1747, 1748, 1749, 1750, 1817/1 v kat. území S..

Proti oběma rozhodnutím se žalobce dne 22. 8. 2001 odvolal v plném rozsahu.

Dne 12. 11. 2001 byla vydána žalobou napadená rozhodnutí čj. 580/598A/008/A-20/2001 a 580/598B/008/A-20/2001.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Deliktní odpovědnost právnických osob a fyzických osob oprávněných k podnikání – tzv. odpovědnost za správní delikt – je konstruována na principu objektivní odpovědnosti, tedy odpovědnosti za následek, nikoliv za zavinění. Řízení o uložení pokuty fyzické osobě vystupující jako podnikatel nebo provozovateli kvalifikovaných činností (v daném případě nakládání s odpady – pozn. soudu) je odlišné od obecného postihu občanů za přestupky, neboť zvláštní zákony často nerozlišují, zda oprávněnou osobou je fyzická nebo právnická osoba a při postihu kladou primárně důraz na charakter činnosti. Jednotícím znakem těchto deliktů pak není znak subjektu - odpovědné osoby, ale charakter prováděných činností. Tato úprava odpovídá rovněž zásadě rovnosti subjektů – nese-li s sebou výkon uvedených činností ohrožení veřejných zájmů, musí tomu odpovídat i stejné podmínky pro trestání všech, kdo je vykonávají. K subjektivním předpokladům odpovědnosti za tento druh správního

deliktu se zásadně neřadí zavinění. Důvodem pro výjimku z jinak platné zásady, že fyzické osoby odpovídají za trestná jednání na základě zavinění, je výše uvedená skutečnost, že pro tento druh deliktu je určujícím znakem charakter činnosti bez ohledu na povahu a postavení osoby; podmínky postihu proto nemohou být rozdílné. V řízení o těchto správních deliktech se postupuje podle správního řádu s použitím speciálních procedurálních ustanovení, v daném případě podle zákona o odpadech.

Podle § 3 odst. 4 zákona o odpadech lze odpady podle tohoto zákona upravovat, využívat nebo zneškodňovat pouze v zařízeních, místech a objektech k tomu určených, ve smyslu tohoto zákona nebo za podmínek stanovených zvláštními předpisy. Při této činnosti nesmí být ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmí být překročeny limity znečištění stanovené zvláštními předpisy. Podmínky pro využití odpadů jako hnojiva stanoví Ministerstvo zdravotnictví v dohodě s Ministerstvem zemědělství vyhláškou.

Podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech uloží příslušný okresní úřad nebo inspekce pokutu do výše 500 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě oprávněné k podnikání, která nakládá s nebezpečným odpadem jako s odpadem ostatním, upravuje, využívá nebo zneškodňuje odpady v zařízeních, která k tomu nejsou určena (§ 3 odst. 4 zákona o odpadech).

Nejvyšší správní soud shledal, že v dané věci není sporu o tom, že směsi hutních strusek a hutních sutí byly žalobcem ukládány na parcelách vymezených v napadených rozhodnutích, označovaných jako „pískovna S.“. Nakládání s touto oblastí bylo vymezeno územním rozhodnutím ze dne 14. 10. 1994, čj. Výst. 1767/94-Ga s tím, že pozemek parc. č. 1504 v kat. území S. území měl být využíván pro těžbu písku. Po ukončení těžby měl provozovatel zajistit na vlastní náklady zalesnění a rekultivaci pozemku, jež měla být provedena ekologicky nezávadnou sutí. Vzhledem k tomu, že hutní strusky a hutní sutě náleží do katalogových čísel odpadů č. 100201 a 100202, nelze na tyto materiály pohlížet jako na ekologicky nezávadnou suť, nýbrž jako na odpady a manipulace s nimi podléhá režimu zákona o odpadech. Podle § 3 odst. 4 zákona o odpadech vznikla žalobci povinnost zneškodňovat odpady pouze v zařízeních, místech a objektech k tomu určených, nebo za podmínek stanovených zvláštními předpisy. Místem ke zneškodnění odpadů ovšem nebyl areál „pískovny S.“, neboť na základě výše uvedeného územního rozhodnutí bylo možné k rekultivaci území po ukončení těžby použít pouze ekologicky nezávadnou suť z T. ž.. Materiál ukládaný žalobcem do prostor „pískovny S.“, byť skutečně pocházející z T. ž., totiž spadá do kategorie odpadů, a nebylo tedy možné jej použít k rekultivaci těžbou dotčených pozemků podle v té době platného územního rozhodnutí. Tímto jednáním se žalobce dopustil správního deliktu podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech, neboť zneškodňoval odpady v zařízeních, která k tomu nejsou určena. Tuto skutečnost pak správně posoudil správní orgán prvního stupně i žalovaný, jenž uvedl, že žalobce nevycházel při svém jednání z takových relevantních povolení a neměl k dispozici právní důvod k tomu, aby mohl zneškodňovat, případně jinak využívat odpady na dané lokalitě. Soud se ztotožnil i s tvrzením žalovaného, že pod záminkou rekultivace lokality „pískovny S.“ bylo fakticky prováděno ukládání odpadů za účelem jejich zneškodnění, a to jejich uložením do vytěženého lomu.

K námitce žalobce týkající se porušení § 32 odst. 1 spr. ř., Nejvyšší správní soud uvádí, že v ustanoveních § 3 odst. 4 spr. ř. a § 32 odst. 1 spr. ř. je zakotvena zásada materiální pravdy, jež obecně znamená, že správní orgán je povinen zjistit spolehlivě a úplně skutečný stav věci, o níž má rozhodovat, aniž by se omezoval jen na tvrzení stran řízení. Nejvyšší správní soud shledal, že tato zásada v řízeních porušena nebyla, neboť správní orgán prvního stupně i žalovaný rozhodly na základě dostatečného množství podkladů, které si pro řízení opatřily a tyto podklady jsou součástí správního spisu.

K námitce žalobce, že ve správních řízeních nebylo prokázáno závažné porušení morfologie krajiny, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato skutečnost nebyla podmínkou spáchání uvedeného správního deliktu, jehož se žalobce dopustil tím, že zneškodňoval odpady

na místě, které k tomu nebylo určeno. Tato skutečnost může být pouze jedním z kriterií pro stanovení výše pokuty, neboť podle § 40 odst. 3 zákona o odpadech se při stanovení výše pokuty přihlíží zejména k závažnosti ohrožení životního prostředí, popřípadě k míře jeho poškození.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání za podmínky souhlasu účastníků řízení (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Úspěšnému žalovanému soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť mu náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2004

JUDr. Marie Součková,
předsedkyně senátu